

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 25.03.1975, sp. zn. 1 Tz 11/75, ECLI:CZ:NS:1975:1.TZ.11.1975.1

Číslo: 9/1976

Právní věta: Ukládá-li soud obžalovanému ambulantní protialkoholní léčení, nemůže mu vedle toho uložit omezení podle § 59 odst. 2 tr. z. záležející jen v zákazu nadměrného požívání alkoholických nápojů. Takovému obžalovanému je vhodné uložit omezení záležející v zákazu požívání alkoholických nápojů vůbec.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 25.03.1975

Spisová značka: 1 Tz 11/75

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Ochranné protialkoholické opatření, Omezení přiměřené, Trest odnětí svobody podmíněný

Předpisy: 140/1961 Sb. § 59 odst. 2
§ 72 odst. 2 písm. b

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ČSR zrušil výrok o trestu a o ochranném léčení v rozsudku okresního soudu pro Prahu-západ ze dne 17. 6. 1974 sp. zn. T 290/74 a usnesení krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 1974 sp. zn. 5 To 378/74 a přikázal okresnímu soudu, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu Praha-západ ze dne 17. 6. 1974 sp. zn. T 290/74 byl obviněný uznán vinným trestným činem opilství podle § 201 tr. zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání sedmi měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu čtyř roků. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. bylo u obviněného vysloveno omezení ve zkušební době, spočívající v zákazu nadměrného požívání alkoholických nápojů. dále byl obviněnému uložen trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří roků. Podle § 72 odst. 2 písm. b) tr. zák. uložil soud obviněnému ambulantní ochranné protialkoholní léčení.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání prokurátor a domáhal se, aby obviněnému byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody.

Toto odvolání bylo usnesením krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 1974 sp. zn. 5 To 378/74

zamítnuto.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal generální prokurátor ČSR ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona. Dovojuje v ní, že byl porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve prospěch obviněného. Toto porušení zákona je spatřováno v tom, že jak okresním, tak i krajským soudem nebyl vzat zřetel na to, že obviněný byl již jednou pro trestný čin téhož druhu potrestán a že má špatnou pověst, protože se opíjí. Dále v tom, že byla přeceněna ta skutečnost, že obviněný se dobrovolně přihlásil na protialkoholní ochranné léčení a že při uložení podmíněného trestu odnětí svobody byl mu uložen zákaz nadměrného požívání alkoholických nápojů ve zkušební době, čímž se požívání alkoholických nápojů obviněnému toleruje.

Nejvyšší soud ČSR shledal stížnost porušení zákona důvodovou.

Pochybení v rozhodnutích soudů obou stupňů spočívá v tom, že obviněnému ukládají podle § 59 odst. 2 tr. zák., aby se ve zkušební době podmíněného odsouzení vyvaroval nadměrného požívání alkoholických nápojů.

Toto omezení bylo obviněnému uloženo za současného uložení ochranného ambulantního protialkoholního léčení. Soudy nižších stupňů neuvážily, že ochranné léčení se nutně bude alespoň zčásti překrývat se zkušební dobou.

Ambulantní protialkoholní léčba nemůže být úspěšná, jestliže osoba, u níž se tato léčba provádí, současně zcela neabstinuje. Je proto nesprávné a navzájem v rozporu, když soud vedle povinnosti podrobit se ambulantnímu protialkoholnímu léčení uloží podmíněně odsouzenému zákaz jenom nadměrného požívání alkoholických nápojů; tím na jedné straně vyjadřuje skutečnost, že bez léčení se odsouzený nemůže zbavit chorobného návyku pití alkoholických nápojů a na druhé straně toto pití – třeba jen v menším rozsahu – toleruje.

Pokud tedy nebylo obviněnému podle § 59 odst. 2 tr. zák. uloženo omezení spočívající v zákazu požívání alkoholických nápojů, ale jen omezení v zákazu nadměrného požívání alkoholických nápojů, byl tímto nesprávným postupem porušen ve prospěch obviněného zákon v citovaném ustanovení.

V dalším se nejvyšší soud zabýval vadami výroku o trestu.